UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklēsiastikē Istoria

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

Caput VII. Quomodo Ecclesiae denuo perturbatae sint, & Synodus Lampsaci congregata est: & quomodo Ariani qui cum Eudoxio erant, praevaluerint, & Orthodoxos, inter quos fuit Meletius, Ecclesiis ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

Visual Library

A

Caput VII.

Quomodo Eccleſiæ denuo perturbatæ ſint, & Synodus Lampſaci congregata eſt: & quomodo Ariani qui cum Eudoxio erant, prævaluerint, & Orthodoxos, inter quos fuit Meletius, Eccleſiis expulerint.

Porro cum relicta Conſtantinopoli, Romam contendens per Thraciam iter faceret, Epiſcopi Helleſponti ac Bithyniæ, & reliqui qui Filium Patri conſubſtantialem aſſerebant, Hypatianum Heracleæ Perinthi Epiſcopum elegerunt: qui ſuſcepta pro ipſis legatione peteret ab Imperatore, ut ad corrigendam fidei doctrinam convenire permitterentur. Qui cum Imperatorem adiiſſet, & Epiſcoporum mandata ei expoſuiſſet, Valentinianus ita reſpondit: mihi quidem in laicorum ordine conſtituto, fas non eſt hujuſmodi negotia curioſius ſcrutari. Sacerdotes vero quibus id curæ eſt, ſeorſum ubicunque voluerint conveniant. Hæc cum Imperator ad Hypatiani legationem reſpondiſſet, Epiſcopi Lampſacum conveniunt. Cumque per bimeſtre ſpatium inter ſe conſultaſſent, tandem decreverunt, ut ea quæ Conſtantinopoli ſtudio Eudoxii atque Acacii geſta fuerant, irrita eſſent. Et ut formula quidem fidei rejiceretur, quam velut ab Occidentalibus Epiſcopis editam proferentes Eudoxiani, ſubſcriptionibus quorundam firmari curaverant, polliciti ſe opinionem diſſimilis ſubſtantiæ damnaturos: quod tamen minime præſtiterunt. Ea vero ſententia quæ Filium Patri ſimilem prædicat ſecundum ſubſtantiam, prævaleret. Nam vocabulum, ſimilis, neceſſario adjiciendum eſſe, ad ſignificandam perſonarum differentiam. Ut quæ in omnibus Eccleſiis ea teneretur fides, quæ Seleuciæ quidem confirmata, Antiochiæ vero in dedicatione majoris Eccleſiæ expoſita fuerat. Præterea decreverunt, ut Epiſcopi qui depoſiti fuerant, ab iis diſſimilem Patri Filium aſſerebant, ſedes ſuas poſtliminio recuperarent, quippe qui Eccleſiis ſuis injuſte ſpoliati fuiſſent. Quod ſi quis eos accuſare vellet, ſub paris condemnationis periculo id ageret. Judices autem eſſent Epiſcopi Orthodoxi ipſius Provinciæ, & ex vicinis Provinciis congregati, in illa Eccleſia, in qua præſto ſint teſtes

Κεφ. ζ.

Ὅτι καὶ πάλιν τὰ τῶν ἐκκλησιῶν ἀνεκινεῖτο· καὶ σύνοδος λαμψάκῳ γίνεται· καὶ ὡς οἱ περὶ εὐδόξιον ἀρειανοὶ κρατοῦντες, τοὺς ὀρθὰ φρονοῦντας τῶν ἐκκλησιῶν ἀπελαύνουσιν, ἐν οἷς καὶ τὸν ἀντιοχείας μελέτιον.

Ἐπεὶ δὲ κωνσταντινουπόλεως ἐξεδήμησεν ἐπὶ τὴν ῥώμην διὰ θρᾴκης πορευόμενος, τηνικαῦτα οἱ περὶ ἑλλήσποντον καὶ βιθυνίαν ἐπίσκοποι, καὶ ὅσοι ἄλλοι ὁμοούσιον τῷ πατρὶ τὸν υἱὸν λέγειν ἠξίουν, προβάλλονται πρεσβεύειν ὑπὲρ αὐτῶν ὑπατιανὸν τὸν ἡρακλείας τῆς περίνθου ἐπίσκοπον, ὥστε ἐπιτραπῆναι συνελθεῖν ἐπὶ διορθώσει τοῦ δόγματος· προσελθόντος δὲ αὐτοῦ, καὶ τὰ παρὰ τῶν ἐπισκόπων διδάξαντος, ὑπολαβὼν οὐαλεντινιανὸς, ἐμοὶ μὲν, ἔφη, μετὰ λαοῦ τεταγμένῳ, οὐ θέμις τοιαῦτα πολυπραγμονεῖν· οἱ δὲ ἱερεῖς οἷς τοῦτο μέλει, καθ' ἑαυτοὺς ὅπη βούλονται συνίτωσαν· τοιαῦτα δὲ τοῦ βασιλέως ἀποκριναμένου πρὸς τὴν ὑπατιανοῦ πρεσβείαν, συνιᾶσιν εἰς λάμψακον· καὶ δύο μῆνας C βουλευσάμενοι, τελευτῶντες ἐψηφίσαντο, ἄκυρα εἶναι τὰ ἐν κωνσταντινουπόλει πεπραγμένα σπουδῇ τῶν ἀμφὶ τὸν εὐδόξιον καὶ ἀκάκιον· ἀργεῖν δὲ καὶ τὴν ἔκθεσιν τῆς πίστεως, ἣν ὡς δυτικῶν ἐπισκόπων οὖσαν προκομίσαντες, ὑπογράψαι τινὰς παρεσκεύασαν, ἐπ' ὑποσχέσει ἀποκηρύξεως τοῦ ἀνομοίου κατ' οὐσίαν, ὃ διεψεύσαντο· κρατεῖν δὲ τὸ ὅμοιον δοξάζειν τὸν υἱὸν τῷ πατρὶ κατ' οὐσίαν· εἶναι γὰρ τοῦ ὁμοίου τὴν προσθήκην ἀναγκαίαν, διὰ τὴν σημασίαν τῶν ὑποστάσεων· πίστιν δὲ πολιτεύεσθαι κατὰ πᾶσαν ἐκκλη- D σίαν, τὴν ἐν σελευκείᾳ ὁμολογηθεῖσαν, ἐκτεθεῖσαν δὲ ἐπὶ τῇ ἀφιερώσει τῆς ἐν ἀντιοχείᾳ ἐκκλησίας· τοὺς δὲ καθαιρεθέντας παρὰ τῶν ἀνόμοιον τῷ πατρὶ τὸν υἱὸν λεγόντων, τοὺς ἰδίους ἀπολαμβάνειν θρόνους, ὡς παρανόμως ἐκβεβλημένους τῶν ἐκκλησιῶν· εἰ δέ τις αὐτῶν κατηγορεῖν βούλεται, ἐπὶ ἴσῳ κινδύνῳ τοῦτο ποιεῖν· δικαστὰς δὲ εἶναι, τοὺς ὀρθῶς δοξάζοντας ἐν τῷ ἔθνει ἐπισκόπους, καὶ ἐκ τῶν πέλας ἐπαρχιῶν, συνιόντας ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, ἔνθα οἱ μάρτυρες εἰσι

τῶν ἑκάστῳ βεβιωμένων· ταῦτα ὁρίσαντες, ἐπειδὴ τοὺς περὶ εὐδόξιον κεκλήκασι, καὶ μετανοίας αὐτοῖς μετέδωκαν, οἱ δὲ οὐχ ὑπήκουον, τὰ δόξαντα ταῖς πανταχοῦ ἐκκλησίαις ἐδήλωσαν. λογισάμενοι δὲ ὡς εἰκὸς, εὐδόξιον τῆς οἰκείας μερίδος ποιῆσαι τὰ βασίλεια καὶ διαβαλεῖν αὐτοὺς, ἔγνωσαν φθάσαι, καὶ τὰ πεπραγμένα ἐν λαμψάκῳ μηνῦσαι· ὃ δὴ καὶ ἐποίουν, ἐπανιόντι οὐάλεντι τῷ βασιλεῖ ἐκ θράκης ἐν ἡρακλείᾳ περιτυχόντες· ἀποδημοῦντι γὰρ τῷ ἀδελφῷ εἰς τὴν πρεσβυτέραν ῥώμην, μέχρι τινὸς συνῆλθεν· εὐδοξίῳ δὲ τὰ πρὸς βασιλέα καὶ τοὺς ἀμφ' αὐτὸν ἤδη κατὰ γνώμην διῴκειτο· προσελθοῦσιν οὖν τοῖς ἐκ λαμψάκου πρεσβευταῖς παρεκελεύσατο μὴ διαφέρεσθαι πρὸς εὐδόξιον· ἐπεὶ δὲ ἀντεῖπον, καὶ τὴν ἐν κωνσταντινουπόλει γενομένην ἀπάτην, καὶ τὰ βεβουλευμένα κατὰ τῶν ἐν σελευκείᾳ δεδογμένων εὐδοξίῳ ἐμέμφοντο, κινηθεὶς πρὸς ὀργὴν, τοὺς μὲν ὑπερορίαν οἰκεῖν προσέταξε· τὰς δὲ ἐκκλησίας παραδίδοσθαι τοῖς ἀμφὶ τὸν εὐδόξιον· ἐν τούτῳ δὲ τὴν συρίαν κατέλαβεν ὑφωρᾶτο γὰρ, μή πως οἱ πέρσαι τὰς ἐπὶ ἰοβιανοῦ γενομένας τριακονταετεῖς σπονδὰς λύσωσι· τῶν δὲ μηδὲν νεωτεριζόντων, ἐν ἀντιοχείᾳ διέτριβεν· ἡνίκα δὴ μελετίου μὲν τοῦ ἐπισκόπου ὑπερορίαν φυγὴν κατεδίκασε· παυλίνου δὲ τὸν βίον αἰδεσθεὶς, ἐφείσατο· τοὺς δὲ εὐζωΐῳ μὴ κοινωνοῦντας, τῶν ἐκκλησιῶν ἀπήλαυνεν, εἰς χρήματά τε ἐζημίου, καὶ ᾐκίζετο, καὶ ἄλλως ἐπέτριβε.

A eorum quæ quisque geſſerit. His decretis, Eudoxianos ad ſe vocarunt, & pœnitentiæ copiam eis fecerunt. Sed cum iſti minime obtemperaſſent, Epiſcopi decreta ſua omnibus ubique Eccleſiis per literas ſignificarunt. Cum autem ſuſpicarentur Eudoxium, ut erat veriſimile, aulam Principis ad partes ſuas traducturum, & ipſos calumniaturum eſſe; prævenire illum ſtatuerunt, & ea quæ Lampſaci geſta erant, judicare. Quod quidem etiam præſtiterunt, Valentem Imperatorem Heracleæ adeuntes, è Thracia tum revertentem. Fratrem enim B Romam proficiſcentem, aliquatenus comitatus fuerat. Verum Eudoxius Imperatoris & aulicorum animos jam in ſententiam ſuam pertraxerat. Itaque Imperator legatos Lampſaceni Concilii ipſum adeuntes hortatus eſt, ne ab Eudoxio diſſiderent. Quibus contradicentibus, & fraudem Conſtantinopoli factam, initaque ab Eudoxio conſilia adverſus Seleucenæ Synodi decreta objicientibus, Imperator irâ ſuccenſus, illos quidem abire in exilium juſſit: Eccleſias vero Eudoxianis tradi. Poſt hæc Imperator in Syriam perrexit. Verebatur enim, ne Perſæ triginta annorum induC cias quas cum Joviano pacti fuerant, rumperent. Sed cum Perſæ nihil novi moliti eſſent, Antiochiæ conſedit. Quo quidem tempore Melètium Epiſcopum exilio damnavit. Paulino autem pepercit, vitæ illius ſanctimoniam reveritus. Eos autem qui cum Euzoio non communicarent, Eccleſiis expulit, & partim pecuniis mulctavit, partim tormentis affecit, aut aliis modis vexavit.

Κεφ. η'.

Περὶ τῆς ἀποστασίας προκοπίου, καὶ παραδόξου τελευτῆς· ἔτι δὲ καὶ περὶ ἐλευσίου τοῦ κυζίκου, καὶ εὐνομίου τοῦ αἱρετικοῦ καὶ ὅπως τὸν ἐλευσίου διεδέξατο.

Γέγονε δ' ἂν τότε, ὡς συμβαλεῖν ἐστὶ, καὶ τούτων δεινότερα, εἰ μὴ ὁ κατὰ προκόπιον ἐπέλαβε πόλεμος· τυραννήσας γὰρ ἐν κωνσταντινουπόλει, καὶ πολλὴν ἐν βραχεῖ χρόνῳ στρατιὰν ἀθροίσας, ἠπείγετο κατὰ οὐάλεντος· ὁ δὲ, ἐκ τῆς συρίας ἐλάσας, συμβάλλει αὐτῷ περὶ νακόλειαν τῆς φρυγίας

Cap. VIII.

D *De Procopii defectione, & miſerabili interitu. Item de Eleuſio Cyziceno, deque Eunomio Hæreſiarcha: & quomodo is Eleuſio ſucceſſerit.*

AC profecto, ut conjicere licet, his graviora tunc temporis fuiſſent perpetrata, niſi bellum Procopii ſuperveniſſet. Nam cum iſte tyrannidem arripuiſſet Conſtantinopoli, ac brevi temporis ſpatio maximas copias ſibi comparaſſet, adverſus Valentem contendit. Valens igitur è Syria digreſſus, juxta Nacoliam urbem Phrygiæ, cum